Judikatūras krājums

ĢENERĀLADVOKĀTA NILSA VĀLA [*NILS WAHL*]
SECINĀJUMI,
sniegti 2016. gada 7. jūnijā [1]

Apvienotās lietas C-14/15 un C-116/15

Eiropas Parlaments
pret

Eiropas Savienības Padomi

Prasība atcelt tiesību aktu — Juridiskais pamats — Policijas un tiesu iestāžu sadarbība krimināllietās — Padomes Lēmumi 2014/731/ES, 2014/743/ES, 2014/744/ES un 2014/911/ES — Automatizēta informācijas apmaiņa — Transportlīdzekļu reģistrācija — Daktiloskopijas dati — Lēmumu pieņemšanas procedūra — Līguma par Eiropas Savienības darbību spēkā stāšanās ietekme — Pārejas noteikumi — Protokola Nr. 36 9. pants — "Pamataktu" un "īstenošanas pasākumu" jēdzieni — Atvasināts juridiskais pamats — Apspriešanās ar Parlamentu — Dalībvalsts vai Komisijas iniciatīva — Balsošanas noteikumi

1. Šīs Eiropas Parlamenta celtās prasības par tiesību akta atcelšanu attiecas uz četriem lēmumiem [2] (turpmāk tekstā – "apstrīdētie lēmumi") par ES policijas un tiešu iestāžu sadarbību krimināllietās (agrāk – Līguma par ES VI sadaļa) (turpmāk tekstā – "trešais pīlārs"), kurus Padome pieņēmusi pēc Lisabonas līguma stāšanās spēkā. Kā zināms, šī līguma stāšanās spēkā bija ar bezprecedenta ietekmi uz institucionālo un juridisko situāciju tādu tiesību aktu pieņemšanai, kas attiecas uz trešo pīlāru, – ar "lisabonizācijas" procesu, ko izraisīja šis līgums, trešais pīlārs tika integrēts ES pārnacionālajā sistēmā.

2. Lai nodrošinātu vienmērīgu pāreju no lielākoties starpvaldību lēmumu pieņemšanas uz jaunu Savienības tiesisko regulējumu šajā jomā, Līgumiem tika pievienots Protokols Nr. 36 par pārejas pasākumiem. Apstrīdētie lēmumi tika pieņemti, pamatojoties uz tiesību aktu, uz kuru attiecas Protokola Nr. 36 9. panta piemērošanas joma [3]. Saskaņā ar šo tiesību normu tādu aktu tiesiskās sekas, kas pieņemti saskaņā ar trešo pīlāru, pirms stājās spēkā Lisabonas līgums, paliek nemainīgas tiktāl, ciktāl minētie akti netiek atcelti, anulēti vai grozīti.

1 — Oriģinālvaloda – angļu.

2 — Padomes 2014. gada 9. oktobra Lēmums 2014/731/ES par to, lai Malta sāktu transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu apmaiņu (OV 2014, L 302, 56. lpp.); Padomes 2014. gada 21. oktobra Lēmums 2014/743/ES par to, lai Kipra sāktu transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu apmaiņu (OV 2014, L 308, 100. lpp.); Padomes 2014. gada 21. oktobra Lēmums 2014/744/ES par to, lai Igaunija sāktu transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu apmaiņu (OV 2014, L 308, 102. lpp.) (Lieta C-14/15), un Padomes 2014. gada 4. decembra Lēmums 2014/911/ES par to, lai Latvija sāktu daktiloskopijas datu automatizētu apmaiņu (OV 2014, L 360, 28. lpp.) (Lieta C-116/15).

3 — Protokols par pārejas noteikumiem, kurš pievienots Līgumiem. Šī protokola 9. pants ir minēts tā VII sadaļā par pārejas noteikumiem attiecībā uz aktiem, kas pieņemti, pamatojoties uz Līguma par Eiropas savienību V un VI sadaļu, pirms stājās spēkā Lisabonas līgums.

3. Nesenās lietās Tiesa jau atrisināja vairākas pamatproblēmas, kas rodas, piemērojot šo pārejas noteikumu [4]. Neraugoties uz šo faktu un ciešo saikni, kas izskatāmajām prasībām ir ar minētajām lietām, arī Parlamenta celtās prasības rada jautājumus, kas Tiesā vēl nav izskatīti, piemēram, par apstrīdēto lēmumu raksturu apstākļos, kad šie lēmumi šķiet pieņemti saskaņā ar "hibrīdu" lēmumu pieņemšanas procedūru, un šādas procedūras tiesiskumu.

I – Atbilstošās tiesību normas

A – *Attiecīgie līguma noteikumi (pirms Lisabonas līguma)*

4. Līguma par ES 34. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Padome nosaka pasākumus un veicina sadarbību, ievērojot attiecīgu formu un procedūras, kas izklāstītas šajā sadaļā, sekmējot Savienības mērķu sasniegšanu. Šajā sakarā Padome pēc kādas dalībvalsts vai Komisijas ierosinājuma vienprātīgi var:

[..]

c) pieņemt lēmumus jebkādos citos nolūkos, kas atbilst šīs sadaļas mērķiem, izņemot dalībvalstu normatīvo aktu tuvināšanu. Šie lēmumi ir saistoši, un tiem nav tiešas iedarbības; Padome ar kvalificētu balsu vairākumu paredz pasākumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu šos lēmumus Savienības līmenī [..]."

5. Līguma par ES 39. panta 1. punktā ir paredzēts:

"Padome pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu pieņem kādu no 34. panta 2. punkta b), c) un d) apakšpunktā minētajiem pasākumiem. [..]"

B – *Protokols Nr. 36*

6. Protokola Nr. 36 9. pantā ir paredzēts:

"Tādu aktu tiesiskās sekas, kurus Savienības iestādes un struktūras pieņēmušas, pamatojoties uz Līgumu par Eiropas Savienību, pirms stājās spēkā Lisabonas Līgums, paliek nemainīgas tiktāl, ciktāl minētie akti netiks atcelti, anulēti vai grozīti, piemērojot Līgumus. Tas pats attiecas uz konvencijām, kas noslēgtas starp dalībvalstīm, pamatojoties uz Līgumu par Eiropas Savienību."

4 — Spriedumi, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223), Parlaments/Padome (C-540/13, EU:C:2015:224), 2015. gada 10. septembris, Parlaments/Padome (C-363/14, EU:C:2015:579), 2015. gada 23. decembris, Parlaments/Padome (C-595/14, EU:C:2015:847).

C – *Attiecīgie lēmumi*

1. Lēmums 2008/615/TI [5]

7. Lēmuma Nr. 2008/615 1. pantā noteikts:

"Ar šo lēmumu dalībvalstis paredz pastiprināt pārrobežu sadarbību jautājumos, kas ietverti Līguma VI sadaļā, īpaši jautājumā par informācijas apmaiņu starp iestādēm, kas atbildīgas par kriminālu nodarījumu novēršanu un izmeklēšanu. Šajā nolūkā šis lēmums satur noteikumus šādās jomās:

a) noteikumi par nosacījumiem un procedūru automātiskai DNS profilu, pirkstu nospiedumu datu un konkrētu valsts piešķirtu transportlīdzekļu reģistrācijas datu pārsūtīšanai (2. nodaļa);

[..]."

8. Lēmuma 2008/615 6. nodaļā ir izklāstīti vispārīgie datu aizsardzības noteikumi saistībā ar informācijas apmaiņu, kas notiek, pamatojoties uz šo lēmumu.

9. Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā ir paredzēts:

"Šajā lēmumā paredzētā personas datu sniegšana nevar notikt tikmēr, kamēr šīs nodaļas noteikumi nav īstenoti to dalībvalstu teritorijā, kuras skar šī sniegšana. Padome pieņems vienprātīgu lēmumu par to, vai šis nosacījums ir ievērots."

10. Lēmuma 2008/615 33. pantā ir paredzēts:

"Padome ar kvalificētu balsu vairākumu un pēc apspriešanās ar Eiropas Parlamentu pieņem pasākumus, kas vajadzīgi, lai īstenotu šo lēmumu Savienības līmenī."

2. Lēmums 2008/616/TI [6]

11. Lēmuma 2008/616 20. pantā ir paredzēts:

"1. Padome pieņem lēmumus, kā minēts Lēmuma 2008/615/TI 25. panta 2. punktā, pamatojoties uz izvērtējuma ziņojumiem, ko izstrādā ar anketas palīdzību.

2. Izvērtējuma ziņojumiem par automatizētu datu apmaiņu saskaņā ar Lēmuma 2008/615/TI 2. nodaļu pamatā var būt arī izvērtējuma inspekcijas un izmēģinājuma darbības, ko veic, kad attiecīgā dalībvalsts ir informējusi Ģenerālsekretariātu saskaņā ar Lēmuma 2008/615/TI 36. panta 2. punkta pirmo teikumu.

3. Sīkāki šīs procedūras nosacījumi ir izklāstīti šā lēmuma pielikuma 4. nodaļā."

5 — Padomes 2008. gada 23. jūnija Lēmums par pārrobežu sadarbības pastiprināšanu, jo īpaši apkarojot terorismu un pārrobežu noziedzību (OV 2008, L 210, 1. lpp.).

6 — Padomes 2008. gada 23. jūnija Lēmums par to, kā īstenot Lēmumu 2008/615/TI par pārrobežu sadarbības pastiprināšanu, jo īpaši – apkarojot terorismu un pārrobežu noziedzību (OV 2008, L 210, 12. lpp.).

3. Apstrīdētie lēmumi

12. Apstrīdēto lēmumu, kas pieņemti, pamatojoties uz Lēmumu 2008/615 un Lēmumu 2008/616, preambulu 1.–3. apsvērumā ir paskaidrots:

"1) Saskaņā ar [Protokolu Nr. 36] tādu aktu tiesiskās sekas, kurus Savienības iestādes un struktūras pieņēmušas, pirms stājās spēkā Lisabonas līgums, paliek nemainīgas tiktāl, ciktāl minētie akti netiks atcelti, anulēti vai grozīti, piemērojot Līgumus.

2) Tādējādi Lēmuma [2008/615] 25. pants ir piemērojams, un Padomei ir jāpieņem vienprātīgs lēmums par to, vai dalībvalstis ir īstenojušas minētā lēmuma 6. nodaļas noteikumus.

3) Lēmuma [2008/616] 20. pantā ir noteikts, ka Lēmuma [2008/615] 25. panta 2. punktā minētos lēmumus pieņem, pamatojoties uz izvērtējuma ziņojumiem, kuru pamatā ir anketa. Attiecībā uz datu automatizētu apmaiņu saskaņā ar Lēmuma [2008/615] 2. nodaļu izvērtējuma ziņojuma pamatā ir jābūt izvērtējuma inspekcijai un izmēģinājuma darbībām."

13. Lēmuma 2014/731 1. pantā ir paredzēts:

"Attiecībā uz transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu meklēšanu Malta ir pilnībā īstenojusi Lēmuma [2008/615] 6. nodaļā paredzētos vispārējos datu aizsardzības noteikumus un atbilstīgi minētā lēmuma 12. pantam ir tiesīga saņemt un sniegt personas datus no šā lēmuma spēkā stāšanās dienas."

14. Lēmuma 2014/743 1. pantā ir paredzēts:

"Attiecībā uz transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu meklēšanu Kipra ir pilnībā īstenojusi Lēmuma [2008/615] 6. nodaļā paredzētos vispārējos datu aizsardzības noteikumus un, ievērojot minētā lēmuma 12. pantu, ir tiesīga saņemt un sniegt personas datus no šā lēmuma spēkā stāšanās dienas."

15. Lēmuma 2014/744 1. pantā ir paredzēts:

"Attiecībā uz transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu meklēšanu Igaunija ir pilnībā īstenojusi Lēmuma [2008/615] 6. nodaļā paredzētos vispārējos datu aizsardzības noteikumus un, ievērojot minētā lēmuma 12. pantu, ir tiesīga saņemt un sniegt personas datus no šā lēmuma spēkā stāšanās dienas."

16. Lēmuma 2014/911 1. pantā ir paredzēts:

"Attiecībā uz daktiloskopijas datu automatizētu meklēšanu Latvija ir pilnībā īstenojusi Lēmuma [2008/615] 6. nodaļā paredzētos vispārējos datu aizsardzības noteikumus un no šā lēmuma spēkā stāšanās dienas ir tiesīga saņemt un sniegt personas datus saskaņā ar minētā lēmuma 9. pantu."

II – Tiesvedība Tiesā un lietas dalībnieku prasījumi

17. Ar 2015. gada 14. janvāra un 6. marta procesuālajiem rakstiem Parlaments cēla šīs prasības par tiesību aktu atcelšanu saskaņā ar LESD 263. panta otro daļu.

18. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 8. aprīļa rīkojumu abas lietas tika apvienotas rakstveida un mutvārdu procesā, kā arī galīgā sprieduma taisīšanai. Ar Tiesas priekšsēdētāja 2015. gada 24. jūnija lēmumiem Vācijas Federatīvajai Republikai un Zviedrijas Karalistei tika dota atļauja iestāties lietā Padomes atbalstam šajās divās lietās. Neraugoties uz to, ka tai ir ļauts iestāties lietā, Vācijas valdība nav iesniegusi apsvērumus šajā tiesvedībā.

19. Parlaments šajās prasībās lūdz Tiesu:

— atcelt apstrīdētos lēmumus;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

20. Padome, kuru atbalsta Zviedrijas valdība, uzskata, ka Tiesai:

— jānoraida prasības kā nepamatotas, ciktāl tās attiecas uz pirmo prasības pamatu (juridiskais pamats), otrā prasības pamata pirmo daļu un otrā prasības pamata otrās daļas pirmajiem diviem elementiem (procesuālās prasības). Otrā prasības pamata otrās daļas trešā elementa (apspriešanās ar Parlamentu) jautājumu Padome atstāj izlemšanai Tiesai;

— pakārtoti, ja Tiesa atceļ apstrīdētos lēmumus, jāatstāj spēkā apstrīdēto lēmumu sekas līdz brīdim, kad tie var tikt aizstāti ar jauniem lēmumiem;

— jāpiespriež Parlamentam atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

21. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 76. panta 2. punktu tiesas sēde netika noturēta.

III – Analīze

A – *Ievada apsvērumi*

22. Šajās prasībās par tiesību aktu atcelšanu Parlaments apstrīd Padomes pieņemto lēmumu likumību. Šajos lēmumos būtībā ir konstatēts, ka noteiktas dalībvalstis ir īstenojušas Lēmuma 2008/615 6. nodaļā paredzētos vispārējos datu aizsardzības noteikumus, un, sākot no konkrēta datuma, tām ir atļauts saņemt un sniegt datus, uz kuriem attiecas Lēmums 2008/615. Vienkārši sakot, apstrīdēto lēmumu praktiskās sekas ir tādas, ka attiecīgās dalībvalstis iegūst piekļuvi sistēmai, kas ļauj apmainīties ar informāciju par DNS profiliem, daktiloskopijas (pirkstu nospiedumu) datiem un noteiktiem transportlīdzekļu valsts reģistrācijas datiem [7].

23. Parlamenta galvenais arguments ir apgalvojums, ka Padome katrā no lietām esot izmantojusi nepareizu juridisko pamatu. Turklāt Parlaments apgalvo, ka lēmumu pieņemšanas procedūrā, kuras rezultātā pieņemti šie lēmumi, ir pārkāptas noteiktas procesuālās prasības.

24. Savukārt Padome uzskata, ka, ņemot vērā Protokola Nr. 36 9. pantu, apstrīdētie lēmumi tika pieņemti, izmantojot pareizu juridisko pamatu, – Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktu. Lai gan Padome apstrīd vairākumu no argumentiem, kurus izteicis Parlaments saistībā ar procesuālajām prasībām, tā piekrīt, ka lēmumu pieņemšanas procesa laikā tai bija jāapspriežas ar Parlamentu.

7 — Šāda sistēma sākotnēji tika ieviesta ar tā saukto Prīmes līgumu. Daži šī starptautiskā līguma noteikumi vēlāk Savienības tiesību aktos tika iekļauti ar Lēmumu 2008/615.

25. Lai spriestu par Parlamenta iesniegtajām prasībām, Tiesai ir lūgts noteikt, *inter alia*, apstrīdēto lēmumu raksturu, par kuru lietas dalībniekiem ir atšķirīgi viedokļi. Šim jautājums ir nozīmīga ietekme uz prasības pamata par prettiesiskumu izskatīšanu, kas noteikta LESD 277. pantā un ko izvirzījis Parlaments saistībā ar Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktu, kā arī otro prasības pamatu par iespējamu procesuālo prasību pārkāpumu.

B – *Juridiskais pamats*

26. Ar pirmo prasības pamatu Parlaments apgalvo, ka Padome izmantoja nepareizo juridisko pamatu, pieņemot apstrīdētos lēmumus. Pamatojot savu apgalvojumu, Parlaments izmanto vairākus argumentus.

27. No vienas puses, Parlaments apgalvo, ka Padomei būtu bijis jāizmanto LESD minētais juridiskais pamats. Tas tā ir tāpēc, ka saskaņā ar Parlamenta norādīto apstrīdētie lēmumi ir pamatakti, kas ir līdzvērtīgi Lēmumam 2008/615 un kā tādi atbilstoši grozījumiem, kas izdarīti ar Lisabonas līgumu, būtu jāpieņem saskaņā ar to pašu juridisko pamatu kā minētajam lēmumam. Tas uzskata, ka būtu bijis jāizmanto LESD 82. panta 1. punkta d) apakšpunkts un 87. panta 2. punkta a) apakšpunkts.

28. No otras puses, šī iestāde uzskata, ka katrā ziņā, ja tiktu uzskatīts, ka apstrīdētie lēmumi nav pamatakti, bet pasākumi, kas paredzēti, lai īstenotu Lēmumu 2008/615, tad Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkts ir prettiesisks atvasināts juridiskais pamats. Tas tā ir tāpēc, ka, pēc [Parlamenta] domām, šajā normā ir paredzēta lēmumu pieņemšanas procedūra, kas nav saderīga ar Lēmuma 2008/615 pieņemšanas laikā spēkā esošajiem primārajiem tiesību aktiem (Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts kopsakarā ar 39. panta 1. punktu).

29. Pirms tiks sniegts secinājums par pirmo prasības pamatu, ir jāizskata vēl divi citi jautājumi. Pirmais attiecas uz Protokola Nr. 36 9. pantu, bet otrais – uz apstrīdēto lēmumu raksturu.

1. Protokola Nr. 36 9. pants

30. Saistībā ar pirmo prasības pamatu Parlaments apgalvo, ka Protokola Nr. 36 9. pants aptver tikai materiālo tiesību aktus, bet ne tiesību aktus, kuros ir noteiktas procesuālās prasības citu tiesību aktu pieņemšanai. Parlaments uzskata, ka tādēļ Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkts nevarēja būt patstāvīgs apstrīdēto lēmumu juridiskais pamats.

31. Šis jautājums Tiesā jau ir izlemts. Tiesa ir nospriedusi, ka sašaurināta Protokola Nr. 36 9. panta interpretācija atņemtu tam jebkādu lietderīgo iedarbību. Tas būtu tā, ja tiktu pieņemts, ka šī norma nozīmē vienīgi to, ka tiesību akti attiecībā uz policijas un tiesu iestāžu sadarbību krimināllietās netiek automātiski atcelti pēc Lisabonas līguma spēkā stāšanās [8]. Tiešām, nedrīkst neņemt vērā, ka Protokola Nr. 36 9. pants ir jāsaprot tādējādi, ka tā mērķis tostarp ir nodrošināt, lai tiesību akti, kas pieņemti policijas un tiesu iestāžu sadarbības krimināllietās ietvaros, varētu joprojām efektīvi tikt piemēroti, neraugoties uz minētās sadarbības institucionālā ietvara izmaiņām [9]. Tādēļ tiesību akti, kas pieņemti atbilstoši uz Līguma par ES pamata pirms Lisabonas līguma spēkā stāšanās un kuros paredzēti citu pasākumu noteikšanas noteikumi, saglabā to tiesiskās sekas [10].

8 — Spriedums, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 56. punkts).

9 — Spriedums, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-540/13, EU:C:2015:224, 44. punkts).

10 — Spriedums, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 57. punkts).

32. Tādēļ atbilstoši Protokola Nr. 36 9. pantam Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkta (un šajā jomā arī Lēmuma 2008/615 33. panta) sekas tiek saglabātas arī pēc Līguma par ES 34. panta atcelšanas (uz kura pamata tika pieņemts Lēmums 2008/615). Tas nozīmē arī to, ka 25. panta 2. punktā (un 33. pantā) noteiktās procesuālās prasības turpina darboties un būt spēkā neatkarīgi no izmaiņām, kuras kopš tā laika notikušas Eiropas Savienības konstitucionālajā satvarā.

33. Ņemot to vērā, vēl arvien paliek jautājums, vai apstrīdētie lēmumi ir pamatakti, kā argumentē Parlaments, vai īstenošanas pasākumi, kā argumentē Padome.

2. Apstrīdēto lēmumu raksturs

34. Parlaments apgalvo, ka apstrīdētie lēmumi ir pamatakti, nevis īstenošanas pasākumi. Šajā sakarā Parlaments norāda, ka atbilstoši Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā paredzētajai procedūrai apstrīdēto lēmumu pieņemšanai ir nepieciešama vienprātība Padomē. Lēmuma 2008/615 pieņemšanas laikā Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā bija noteiktas divas atsevišķas procedūras pamataktu un īstenošanas pasākumu pieņemšanai, – tikai pamataktiem bija nepieciešama Padomes vienprātība. Turklāt Parlaments uzskata par norādošu faktu, ka Lēmuma 2008/615 33. pantā ir ietverts atsevišķs pamats īstenošanas pasākumu noteikšanai. Neraugoties uz šādas tiesību normas esamību, Padome nevēlējās pieņemt apstrīdētos lēmumus, pamatojoties uz to. Paturot prātā šo izvēli, apstrīdētie lēmumi nevarot tikt uzskatīti par īstenošanas pasākumiem, bet drīzāk par pamataktiem, līdzīgi Lēmumam 2008/615. Turklāt apstrīdēto lēmumu nosaukumos neesot minēts vārds "īstenošanas", kas arī esot norāde uz to, ka apstrīdētie lēmumi faktiski ir pamatakti. Parlaments uzskata, ka apstrīdētie lēmumi papildina Lēmumu 2008/615 attiecībā uz datumu, no kura dalībvalstij ir atļauts piekļūt datu apmaiņas automatizētajai sistēmai.

35. Padome apgalvo, ka Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā tai esot atļauts realizēt īstenošanas pilnvaras un tādēļ apstrīdētie lēmumi esot īstenošanas pasākumi. Padome uzskata, ka 25. panta 2. punkta formulējums un tas, ka apstrīdēto lēmumu vienīgais nolūks ir īstenot Lēmuma 2008/615 mērķus, skaidri norādot, ka apstrīdētie lēmumi ir īstenošanas pasākumi. Padome uzskata, ka Parlamenta argumentācijā netiek ņemta vērā Tiesas pastāvīgā judikatūra, saskaņā ar kuru juridiskais pamats nosaka procedūru, kas jāievēro, nevis otrādi.

36. Kā paskaidrošu tālāk, mani nepārliecina Parlamenta minētie argumenti.

37. Tiesas judikatūra ir noderīga, lai izprastu robežlīniju starp "pamataktiem" un "īstenošanas pasākumiem". Pamatakti pieder pie likumdevēja prerogatīvas, jo tie ietver noteikumus, kuri būtiski ietekmē attiecīgo jomu, un šajā ziņā ir jāveic politiska izvēle. Šādi būtiski noteikumi nevar tikt deleģēti [11]. Judikatūra arī liecina, ka šie būtiskie elementi ir jānosaka, pamatojoties uz objektīviem faktoriem, pār kuriem var tikt īstenota tiesas kontrole, un jāņem vērā attiecīgās jomas īpašības un īpatnības [12]. Jāņem vērā arī leģislatīvais konteksts [13].

38. Lēmuma 2008/615 preambulas apsvērumos ir norādīts, ka tā mērķis ir Prīmes līguma noteikumus iekļaut Eiropas Savienības tiesiskajā regulējumā [14]. Konkrētāk, šī lēmuma mērķis ir uzlabot informācijas apmaiņu starp dalībvalstu kompetentajām iestādēm nolūkā atklāt un izmeklēt noziedzīgus nodarījumus.

11 — Spriedums, 2012. gada 5. septembris, Parlaments/Padome (C-355/10, EU:C:2012:516, 63.–65. punkts un tajos minētā judikatūra).

12 — Spriedums, 2012. gada 5. septembris, Parlaments/Padome (C-355/10, EU:C:2012:516, 67. un 68. punkts). Skat. arī spriedumus, 2014. gada 6. maijs, Komisija/Parlaments un Padome (C-43/12, EU:C:2014:298, 29. punkts) un 2013. gada 22. oktobris, Komisija/Padome (C-137/12, EU:C:2013:675, 52. punkts un tajā minētā judikatūra).

13 — Spriedums, 2009. gada 8. septembris, Komisija/Parlaments un Padome (C-411/06, EU:C:2009:518, 64. un 65. punkts).

14 — Skat. iepriekš 7. zemsvītras piezīmi.

39. Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā ir noteikts, ka personas datu sniegšana nevar notikt tikmēr, iekams datu aizsardzības noteikumi nav īstenoti [dalīb]valstu tiesību aktos un Padome nav pieņēmusi vienprātīgu lēmumu par katru dalībvalsti un katru datu apmaiņas kategoriju (DNS profili, daktiloskopiskie dati un transportlīdzekļu reģistrācijas dati), vai šis nosacījums ir ievērots. Saskaņā ar Lēmuma 2008/616 20. pantu Padome pieņem šo lēmumu, pamatojoties uz izvērtējuma ziņojumu, kuru sagatavo eksperti no [šajā sistēmā] jau strādājošām dalībvalstīm. Ziņojuma pamatā ir anketa, izvērtējuma inspekcija un izmēģinājuma darbības ar attiecīgo datu bāzi. Pamatojoties uz šo ziņojumu, var tikt secināts, vai attiecīgā dalībvalsts ir izveidojusi datu aizsardzības sistēmu, kā arī izpildījusi tehniskās un juridiskās prasības, lai veiktu automatizētu meklēšanu un iegūtu datus no citām dalībvalstīm, un vai datu bāze ir saderīga ar citu dalībvalstu datubāzēm.

40. Ņemot to vērā, apstrīdētajos lēmumos būtībā: i) ir konstatēts, ka attiecīgajās dalībvalstīs ir sekmīgi pabeigts sākotnējā novērtējuma posms, kas noteikts Lēmuma 2008/616 20. pantā, un ii) pamatojoties uz šo konstatējumu, ir ļauts dalībvalstīm piekļūt automatizētajai datu apmaiņas sistēmai, sākot no konkrēta datuma.

41. Lai gan apstrīdētie lēmumi ir nepieciešams pasākums, pirms var notikt jebkāda informācijas apmaiņa, tomēr tas nenozīmē, ka tie ir pašam Lēmumam 2008/615 līdzīgi pamatakti. Manuprāt, nevar teikt, ka apstrīdēto lēmumu saturam ir ietekme uz politikas izvēli, kas saistīta ar informācijas apmaiņas sistēmas īstenošanu.

42. Turklāt, kā pareizi norāda Padome, tiesiskais pamats nosaka procedūru, kas jāievēro, nevis otrādi [15]. Šajā ziņā neesmu pārliecināts, vai tālejošus secinājumus par apstrīdēto lēmumu raksturu var izdarīt no Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā paredzētās procedūras.

43. Turklāt, ja būtu jāpiekrīt Parlamenta nostājai, tad tas nozīmētu, ka ik reizi, kad kāda dalībvalsts būtu pabeigusi sākotnējo izvērtējumu un izmēģinājuma posmu, kas nepieciešams Lēmumā 2008/615 noteiktajai informācijas apmaiņai, likumdevējs tiktu iesaistīts, lai izlemtu, vai ir ievēroti šī lēmuma 6. nodaļā minētie datu aizsardzības pasākumi, un apstiprinātu, ka attiecīgajai dalībvalstij var tikt piešķirta tieša piekļuve datiem, uz kuriem attiecas Lēmums 2008/615. Manuprāt, šāda plaša izpratne par pamatakta jēdzienu mazinātu tā piemērošanas jomu līdz faktiski neeksistējošai.

44. Visbeidzot, Parlaments nav izteicis nevienu pārliecinošu argumentu, kas izskaidrotu, kā apstrīdētie lēmumi varētu tikt uzskatīti par patstāvīgiem lēmumiem ar mērķi, kas tā vai citādi atšķirtos no Lēmuma 2008/615 mērķa. Gluži pretēji, kā jau tika paskaidrots, šie lēmumi ir neatņemama un nepieciešama procedūras sastāvdaļa, kuras rezultātā tiek īstenoti Lēmuma 2008/615 mērķi. Šajā kontekstā vārda "īstenošana" nepieminēšana manā skatījumā nevar nozīmēt, ka apstrīdētie lēmumi ir pamatakti.

45. Tādēļ secinu, ka apstrīdētie lēmumi ir īstenošanas pasākumi un ir jānoraida Parlamenta argumenti par pretējo. Tāpat ir jānoraida arī argumenti, ka apstrīdētie lēmumi nevarēja tikt pamatoti ar Lēmumu 2008/615 un ka, gluži pretēji, apstrīdētie lēmumi bija jāpamato ar spēkā esošajiem LESD noteikumiem.

46. Paturot prātā šo secinājumu, tagad pievērsīšos prasības pamatam par prettiesiskumu, ko Parlaments ir ierosinājis par Lēmuma 2008/65 25. panta 2. punktu.

15 — Skat. tai skaitā spriedumus, 2012. gada 19. jūlijs, Parlaments/Padome (C-130/10, EU:C:2012:472, 80. punkts) un 2014. gada 24. jūnijs, Parlaments/Padome (C-658/11, EU:C:2014:2025, 57. punkts).

3. Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkta tiesiskums

47. Parlaments apgalvo, ka Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā paredzētā vienkāršotā procedūra nav paredzēta Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā, kurā pamataktu pieņemšanai tiek pieprasīta iepriekšēja dalībvalsts vai Komisijas iniciatīva, kā arī apspriešanās ar Parlamentu. Pat ja Tiesa uzskatītu, ka apstrīdētie lēmumi ir īstenošanas pasākumi, Parlaments apgalvo, ka Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā noteiktā procedūra atšķiras no Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā noteiktās procedūras, – tas tā esot ne tikai tādēļ, ka 25. panta 2. punktā netiek prasīta iepriekšēja kādas dalībvalsts vai Komisijas iniciatīva vai apspriešanās ar Parlamentu, bet arī tādēļ, ka šajā normā tiek pieprasīta vienprātība Padomē. Tā rezultātā apstrīdētie lēmumi ir jāatceļ tādēļ, ka Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkts ir prettiesisks.

48. No otras puses, Padome argumentē, ka, ņemot vērā Tiesas judikatūru [16], Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkta tiesiskums nav apšaubāms tikai tāpēc, ka šajā normā ir izmantota neveiksmīga terminoloģija. Padome uzskata, ka šī strīdīgā norma var tikt saskaņota ar attiecīgajiem Līguma par ES noteikumiem (Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu kopsakarā ar Līguma par ES 39. panta 1. punktu), lai gan tas neattiecas uz apspriešanos ar Parlamentu un tajā nav noteikti dažādi ar procedūru saistīti pasākumi, kuru rezultātā dalībvalstis tiek iekļautas sistēmā, kas ieviesta ar Lēmumu 2008/615.

49. Šajā sakarā Padome atkārtoti apstiprina savu viedokli, ka apstrīdētie lēmumi ir īstenošanas pasākumi, un norāda, ka katrā ziņā Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā nav pieprasīta iepriekšēja Komisijas vai dalībvalsts iniciatīva, lai noteiktu īstenošanas pasākumus. Līdzīgi attiecībā uz prasību, ka jāapspriežas ar Parlamentu, tiešas prasības par to neesamība neesot izšķiroša, jo atbilstoši Tiesas judikatūrai saskaņota interpretācija tomēr esot iespējama.

50. Visbeidzot, Padome apskata Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā minēto vienprātības prasību. Tā apgalvo, ka lēmuma formulējums "pieņem vienprātīgu lēmumu", nevis "pieņem lēmumu vienprātīgi" pieļauj interpretāciju un tādēļ ir jāņem vērā konteksts, kādā šis noteikums ir sastopams, un tā mērķis. Padome uzskata, ka prasība par vienprātību patiesībā ietver divas atsevišķas darbības lēmumu pieņemšanas procedūrā. Pirmkārt, dalībvalstis vienbalsīgi nosaka (pamatojoties uz iepriekšējo novērtējumu rezultātu, skat. iepriekš 39. punktu), vai attiecīgā dalībvalsts ir veiksmīgi pabeigusi izvērtējumu. Ņemot vērā datu apmaiņas sistēmas struktūru, kas ļauj iesaistītajām dalībvalstīm tieši piekļūt citu dalībvalstu datubāzēm, iepriekšējā novērtējuma sekmīgam rezultātam ir nepieciešama katras dalībvalsts piekrišana. Otrkārt, ar kvalificētu balsu vairākumu tiek pieņemts oficiāls lēmums par dalībvalsts uzņemšanu un datumu, no kura var tikt sākta datu apmaiņa. Padome apgalvo, ka saskaņā ar Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktu abas šīs darbības ir apvienotas vienā lēmumā.

51. Kā atzīst abi lietas dalībnieki, ir ļoti svarīgi, lai noteikumi, kuros izklāstīts veids, kādā Savienības iestādes pieņem lēmumus, būtu noteiktas Līgumos. Uz šiem noteikumiem neattiecas dalībvalstu vai Savienības iestāžu rīcības brīvība. Tādēļ nevar tikt noteikts atvasināts juridiskais pamats, ar ko tiek padarītas stingrākas vai pavājinātas Līgumos paredzētās normas [17]. Šis svarīgais princips attiecas arī uz īstenošanas pasākumu noteikšanu [18].

52. Šeit jāatgādina arī, ka Savienības pasākuma likumība ir jāvērtē, pamatojoties uz faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kādi pastāvēja šī lēmuma pieņemšanas laikā [19].

16 — Spriedumi, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223) un Parlaments/Padome (C-540/13, EU:C:2015:224).

17 — Spriedumi, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 42. punkts) un 2008. gada 6. maijs, Parlaments/Padome (C-133/06, EU:C:2008:257, 54.–56. punkts).

18 — Spriedums, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 43. punkts).

19 — Skat. tostarp spriedumu, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 45. punkts un tajā minētā judikatūra).

53. Jau iepriekš esmu secinājis, ka apstrīdētie lēmumi ir jāuzskata par īstenošanas pasākumiem. Attiecīgi Lēmuma 2008/615 25. panta likumība būtu jāvērtē, ņemot vērā tiesību normas, kurās šī lēmuma pieņemšanas laikā bija reglamentēta īstenošanas pasākumu pieņemšana saskaņā ar trešo pīlāru, – Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkts un 39. panta 1. punkts [20]. Saskaņā ar minētajiem noteikumiem Padome ar kvalificētu balsu vairākumu un pēc apspriešanās ar Parlamentu var noteikt pasākumus, kas vajadzīgi to tiesību aktu īstenošanai, kuri attiecas uz trešo pīlāru.

54. Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkta formulējumā nav pieprasīta Komisijas vai dalībvalsts iniciatīva, un šajā tiesību normā nav arī noteikts pienākums Padomei apspriesties ar Parlamentu. Turklāt tajā ir atkāpes no Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkta, pieprasot Padomes vienprātīgu balsojumu.

55. Lai gan es piekrītu Padomei, ka Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktu ir iespējams saskaņot ar Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktu un 39. panta 1. punktu attiecībā uz jautājumiem par iniciatīvu [21] un apspriešanos ar Parlamentu [22], es tomēr neesmu pārliecināts, ka tas pats attiecas uz vienprātības prasību Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā. Šī prasība nepārprotami atšķiras no Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunkta, kurā īstenošanas pasākumu noteikšanai ir paredzēts kvalificēts balsu vairākums.

56. Tiešām pareizs ir Padomes arguments, ka, interpretējot tiesību normu, ir jāņem vērā tās mērķis un juridiskais konteksts [23]. Turklāt Tiesa ir lēmusi, ka tiesību norma ir jāinterpretē pēc iespējas tā, lai netiktu apšaubīts tās tiesiskums [24]. Tomēr šie interpretācijas principi nevar tikt pārāk paplašināti, it īpaši situācijā, kad tiek apdraudēts cits būtiski svarīgs princips, proti, princips, ka Līgumos ir noteikta lēmumu pieņemšanas procedūra (papildus skat. iepriekš 51. punktu) [25].

57. Pirmkārt, Padome ir uzskatījusi, ka vienprātības prasība Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā ir jāsaprot tā, ka tajā ir ietverta divu posmu lēmumu pieņemšanas procedūra, kuras rezultātā tiek pieņemts viens lēmums, un ka vienprātības prasība attiecas tikai uz pirmo sagatavošanās posmu. Formāls lēmums tiek pieņemts ar kvalificētu balsu vairākumu. Ja būtu jāpiekrīt Padomes šī panta interpretācijai, ar šo noteikumu *de facto* tiktu radīts atvasināts juridiskais pamats, kas izmainītu Līgumā paredzētās normas. Kā Padome ir paskaidrojusi, tas tā būtu tāpēc, ka divu posmu procedūras rezultātā tiktu pieņemts viens lēmums, kas nozīmētu, ka kvalificēta vairākuma balsojuma prasība tiktu reducēta līdz teorētiskai prasībai un Padome patiesībā pieņemtu īstenošanas tiesību aktu ar vienprātīgu balsojumu.

58. Turklāt, ņemot vērā, ka Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā ir skaidri noteikts, ka balsošanai jānotiek vienprātīgi, manuprāt, konsekventi interpretējot, nav iespējams interpretēt, ka balsošanas prasībai ir jābūt ar "kvalificētu balsu vairākumu". Šāda interpretācija nepārprotami būtu pretrunā Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkta formulējumam [26].

20 — Šajā ziņā skat. spriedumus, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 45. punkts), Parlaments/Padome (C-540/13, EU:C:2015:224, 35. punkts) un 2015. gada 10. septembris, Parlaments/Padome C-363/14, EU:C:2015:579, 59. punkts).

21 — Tiesa ir apstiprinājusi, ka attiecībā uz īstenošanas pasākumiem Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā nav pieprasīta Komisijas vai dalībvalsts iepriekšēja iniciatīva, skat. spriedumu, 2015. gada 10. septembris, Parlaments/Padome (C-363/14, EU:C:2015:579, 58.–67. punkts).

22 — Tiesa lietā, kas saistīta ar līdzīgu prasības pamatu par prettiesiskumu, ir nospriedusi, ka, interpretējot tiesību normu kopsakarā ar Līguma par ES 39. panta 1. punktu (saskaņā ar kuru ir jāapspriežas ar Parlamentu), fakts, ka attiecīgajā tiesību normā nav norādīts, ka ir jāapspriežas ar Parlamentu, nenozīmē, ka tā ir prettiesiska; skat. spriedumu, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 47. punkts un tajā minētā judikatūra).

23 — Spriedums, 2015. gada 21. maijs, *Rosselle* (C-65/14, EU:C:2015:339, 43. punkts un tajā minētā judikatūra).

24 — Spriedums, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 49. punkts un tajā minētā judikatūra).

25 — Spriedumi, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223, 43. punkts) un 2008. gada 6. maijs, Parlaments/Padome (C-133/06, EU:C:2008:257, 54.–56. punkts).

26 — Šeit ir jānošķir iepriekš 29. zemsvītras piezīmē aprakstītā situācija, kur izskatāmais noteikums *klusēja* par faktu, ka ir jāapspriežas ar Parlamentu, skat. spriedumu, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-317/13 un C-679/13, EU:C:2015:223).

59. Pēdējais aspekts, ko vēlos uzsvērt, ir šāds. Es saprotu Padomes argumentus par to, kāpēc kā priekšnosacījums turpmāka īstenošanas lēmuma pieņemšanai katrai dalībvalstij ir jānoskaidro, vai dalībvalsts, kura pievienojas, ir sekmīgi pabeigusi iepriekšējās novērtēšanas posmu. Tomēr tas nevar nozīmēt, ka Padome varētu pieņemt turpmāko īstenošanas lēmumu, pamatojoties uz Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktu, jo šī tiesību norma, pieprasot vienprātīgu balsojumu, ir prettiesisks atvasināts juridiskais pamats. Kā Parlaments pareizi norādījis, Lēmumā 2008/615 ir vēl kāds noteikums, proti, 33. pants, kurā Padome ir pilnvarota noteikt pasākumus, kas var būt vajadzīgi šī lēmuma īstenošanai.

60. Ņemot vērā iepriekš minēto, secinu, ka Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktā ir noteikta procedūra, kas atšķiras no Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā noteiktās procedūras, un tādēļ tā ir prettiesisks atvasināts juridiskais pamats. No tā izriet, ka Parlamenta pirmajam prasības pamatam būtu pilnībā jāpiekrīt un jāatceļ apstrīdētais lēmums.

61. Gadījumā, ja Tiesa man nepiekristu un konstatētu, ka Parlamenta pirmais prasības pamats ir jānoraida, es izskatīšu Parlamenta otro prasības pamatu, kas attiecas uz būtisku procesuālo prasību pārkāpumu.

C – *Būtiskas procesuālas prasības*

62. Saistībā ar otro pamatu Parlaments atkārto, ka apstrīdētie lēmumi bija jāpieņem, pamatojoties uz LESD 82. panta 1. punkta d) apakšpunktu un 87. panta 2. punkta a) apakšpunktu. Šo jautājumu esmu apskatījis jau iepriekš.

63. Pakārtoti Parlaments uzskata, ka procedūra, kuras rezultātā tika pieņemti apstrīdētie lēmumi, bija pretrunā Līguma par ES 34. panta 2. punktam trīs iemeslu dēļ. Līguma par ES 34. panta 2. punktā kopsakarā ar Līguma par ES 39. panta 1. punktu ir noteikta šāda procedūra – vienprātīga pieņemšana Padomē (vai ar kvalificētu balsu vairākumu attiecībā uz īstenošanas tiesību aktiem) pēc iepriekšējas Komisijas vai dalībvalsts iniciatīvas un pēc apspriešanās ar Parlamentu. Padome neesot ievērojusi šo procedūru.

64. Padome uzskata, ka Parlamenta galvenā argumenta pamatā ir kļūdaina izpratne par apstrīdēto lēmumu pareizu juridisko pamatu. Padome piebilst, ka tā likumīgi pieņēma apstrīdētos lēmumus saskaņā ar Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punktu, kam nepieciešama Padomes vienprātība, bet ne iepriekšēja iniciatīva vai apspriešanās ar Parlamentu. Tomēr Padome arī atzīst, ka, ņemot vērā Tiesas spriedumu lietā Parlaments/Padome [27], tai būtu bijis jāapspriežas ar Parlamentu pirms apstrīdēto lēmumu pieņemšanas.

65. Ņemot vērā iepriekš sniegto analīzi par Lēmuma 2008/615 25. panta 2. punkta tiesiskumu, pietiks, ja piebildīšu turpmāk minēto.

66. Kā Padome atzīst, tai bija jāapspriežas ar Parlamentu. Neapspriešanās ar Parlamentu neizbēgami nozīmē, ka lēmumi būtu jāatceļ [28]. Pieņemot apstrīdētos lēmumus vienprātīgi, Padome ir pārkāpusi arī Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā paredzētos balsošanas noteikumus. Tomēr Parlamenta arguments par iepriekšēju iniciatīvu otrā prasības pamata kontekstā ir jānoraida. Kā tika paskaidrots iepriekš, tas tā ir tāpēc, ka Līguma par ES 34. panta 2. punkta c) apakšpunktā nav pieprasīta kādas dalībvalsts vai Komisijas iepriekšēja iniciatīva.

67. Tādēļ secinu, ka arī otrajam Parlamenta prasības pamatam ir jāpiekrīt. Tā rezultātā apstrīdētie lēmumi ir jāatceļ.

27 — Spriedums, 2015. gada 16. aprīlis (C-540/13, EU:C:2015:224, 53. punkts).

28 — Skat. neseno spriedumu, 2015. gada 23. decembris, Parlaments/Padome (C-595/14, EU:C:2015:847, 35.–43. punkts).

D – *Par apstrīdēto lēmumu sekām*

68. Padome, kuru atbalsta Zviedrijas Karaliste, lūdz Tiesu saglabāt apstrīdēto lēmumu sekas to atcelšanas gadījumā saskaņā ar LESD 264. panta 2. punktu. Parlaments nav iebildis pret šo lūgumu.

69. Iepriekš esmu secinājis, ka apstrīdētie lēmumi ir jāatceļ. Tomēr šo lēmumu atcelšana, nenodrošinot, ka to sekas tiek atstātas spēkā, neapšaubāmi būtiski ietekmētu pārrobežu sadarbību terorisma, smagu noziegumu un nelegālās migrācijas apkarošanā. Patiešām, ar to būtiski tiktu kavēta DNS profilu, pirkstu nospiedumu un transportlīdzekļu reģistrācijas datu pieejamība tiesību aizsardzības iestādēm (gan dalībvalstīs, uz kurām attiecas apstrīdētie lēmumi, gan arī pārējās iesaistītajās dalībvalstis). Šajā nozīmē apstrīdēto lēmumu seku neatstāšana spēkā apdraudētu sabiedriskās kārtības uzturēšanu un pārrobežu sadarbības efektivitāti šajā jomā [29]. Tas tā ir tāpēc, ka apstrīdēto lēmumu atcelšana liktu izzust sadarbības starp iesaistītajām dalībvalstīm pamatam. Manuprāt, tas ir pietiekams iemesls, lai atstātu spēkā apstrīdēto lēmumu sekas, līdz tie tiks aizstāti ar jauniem tiesību aktiem. Turklāt jāpiebilst, ka, lai gan Parlaments lūdz atcelt apstrīdētos lēmumus, tas neapstrīd šo lēmumu mērķi vai saturu.

70. Tāpēc uzskatu, ka apstrīdēto lēmumu sekas ir jāatstāj spēkā, līdz būs stājušies spēkā jauni tiesību akti, kas tos aizstāj.

IV – Tiesāšanās izdevumi

71. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 138. panta 1. punktu lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Abās šajās lietās Parlaments ir pieprasījis atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, bet Padomei spriedums ir nelabvēlīgs.

72. Saskaņā ar Tiesas Reglamenta 140. panta 1. punktu dalībvalstis un iestādes, kas iestājušās lietā, sedz savus tiesāšanās izdevumus pašas. Tāpēc Vācijas Federatīvajai Republikai un Zviedrijas Karalistei savi tiesāšanās izdevumi ir jāsedz pašām.

V – Secinājumi

73. Ņemot vērā visus iepriekš minētos apsvērumus, ierosinu Tiesai:

— atcelt četrus apstrīdētos lēmumus: Padomes 2014. gada 9. oktobra Lēmumu 2014/731/ES par to, lai Malta sāktu transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu apmaiņu, Padomes 2014. gada 21. oktobra Lēmumu 2014/743/ES par to, lai Kipra sāktu transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu apmaiņu, Padomes 2014. gada 21. oktobra Lēmumu 2014/744/ES par to, lai Igaunija sāktu transportlīdzekļu reģistrācijas datu (TRD) automatizētu apmaiņu, un Padomes 2014. gada 4. decembra Lēmumu 2014/911/ES par to, lai Latvija sāktu daktiloskopijas datu automatizētu apmaiņu;

— apstrīdēto lēmumu tiesiskās sekas saglabāt spēkā līdz brīdim, kamēr nebūs stājušies spēkā jauni tiesību akti, kas tos aizstāj;

— piespriest Padomei atlīdzināt tiesāšanās izdevumus;

29 — Skat. līdzīgi spriedumus, 2015. gada 16. aprīlis, Parlaments/Padome (C-540/13, EU:C:2015:224, 61.–64. punkts) un 2015. gada 23. decembris, Parlaments/Padome (C-595/14, EU:C:2015:847, 45.–49. punkts).

— piespriest Vācijas Federatīvajai Republikai un Zviedrijas Karalistei segt savus tiesāšanās izdevumus pašām.